

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Jana Vyklického ve věci žalobce: **UPC Česká republika, s. r. o.**, se sídlem Praha 4, Závašova 5, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Praha 9, Sokolovská 219, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. března 2014, č. j. 9 A 165/2010 - 42,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. března 2014, č. j. 9 A 165/2010 - 42, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 22. 6. 2010, č. j. 86 777/2009-603-II. vyř., a rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 10. 9. 2010, č. j. 62 196/2009 – 620/IV. vyř. **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti celkem 7.000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížnosti se žalobce (dále též stěžovatel) domáhal zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2014, č. j. 9 A 165/2010 - 42, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 22. 6. 2010, č. j. 86 777/2009-603-II. vyř., kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 10. 9. 2010, č. j. 62 196/2009 – 620/IV. vyř.

Český telekomunikační úřad (dále též „správní orgán prvního stupně“), uložil žalobci pokutu za správní delikt, kterého se měl dopustit tím, že nesplnil povinnost podle § 95 odst. 1 písm. b) zákona č. 127/2015 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2010 (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), protože předal společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s., ke zveřejnění

v telefonním seznamu osobní a identifikační údaje účastníka M. M., číslo telefonní stanice X, přestože nezískal předem souhlas tohoto účastníka s uveřejněním jeho osobních údajů; tím se měl dopustit správního deliktu podle § 118 odst. 1 písm. i) zákona o elektronických komunikacích, za což mu byla uložena pokuta podle § 118 odst. 11 tohoto zákona ve výši 200.000 Kč. Předseda žalovaného (dále jen „žalovaný“) rozklad proti tomuto rozhodnutí zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Součástí rozkladu žalobce byl i podnět k prohlášení nicotnosti napadeného rozhodnutí s ohledem na označení žalobce ve výrocích tohoto rozhodnutí jako „společnost UPC“, což je neexistující subjekt. Žalovaný tuto námitku žalobce odmítl, neboť v záhlaví napadeného rozhodnutí je uvedena celá firma společnosti UPC Česká republika, a. s., včetně sídla a identifikačního čísla; současně je zavedena zkratka „společnost UPC“, kterou správní orgán I. stupně použil ve výroku rozhodnutí, a je tedy nepochybné, kdo je účastníkem řízení a komu je uložena povinnost.

Žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze zamítl. Vznesenou námitku nicotnosti napadeného rozhodnutí posoudil jako nedůvodnou, neboť žalobce je v záhlaví rozhodnutí uveden firmou, včetně sídla a identifikačního čísla, a toto správné označení je pro účely dalšího textu používáno ve zkratce „společnost UPC“, přičemž o tom, kdo se dopustil správního deliktu, není pochyb, takže použití takového označení žalobce nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí. Soud se dále ztotožnil s výkladem žalovaného ohledně systematické struktury zákona o elektronických komunikacích, jenž obsahuje část upravující postup shromažďování osobních údajů o účastnících telefonní stanice (§ 95 zákona) a dále část upravující vzájemné vztahy poskytovatele služeb a poskytovatele univerzální služby (§ 41 zákona). Povinným subjektem dle § 95 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích je podle městského soudu také žalobce (nejen poskytovatel univerzální služby), který byl povinen získat předem souhlas účastníka se zveřejněním osobních údajů v seznamu. Poté, v případě udělení takového souhlasu, byl dle § 41 odst. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikacích povinen předat takto řádně získané údaje poskytovateli univerzální služby. Žalobce byl povinen vytvořit účastníkovi podmínky, aby účastník mohl svou vůli ke zveřejnění podle § 95 odst. 1 písm. b) zákona projevit výslovně, což neučinil, neboť příslušná kolonka ve smlouvě, v níž má účastník vyjádřit svou souhlas se zveřejněním osobních údajů, se vztahuje pouze na seznam žalobce, a neumožňuje účastníkovi vyslovit svůj souhlas či nesouhlas i vůči poskytovatelům univerzálních služeb. Odkaz na všeobecné podmínky žalobce soud neshledal důvodný, protože odkaz na ně je drobným písmem pod textem smlouvy, zcela mimo kolonku o souhlasu se zveřejněním údajů. Veřejná povaha seznamu žalobce i seznamu poskytovatele univerzální služby je zcela identická a není tak rozumného důvodu, aby účastník v rozsahu ochrany svého soukromí rozlišoval jednotlivé provozovatele veřejného seznamu, což ostatně prokazuje následná reakce účastníka spočívající v odmítnutí zveřejnění svých údajů ve Zlatých stránkách. Ve znění § 41 odst. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikacích městský soud nespátroval nejasné a rozporné znění zákona, které by vyloučilo delikt ní odpovědnost žalobce, případně představovalo důvod pro moderaci výše trestu dle § 78 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Uloženou pokutu městský soud neshledal zjevně nepřiměřenou, neboť zásah do soukromí účastníka byl intenzivní a dlouhodobý.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nezákonost rozhodnutí městského soudu stěžovatel spatřoval v prvé řadě v tom, že soud nesprávně vyložil ustanovení § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když uzavřel, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně užitím zkratky „společnost UPC“ není neurčité ani pochybné. Ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu ukládá uvést ve výrokové části rozhodnutí účastníky - právnické osoby, názvem a sídlem, čemuž zkratka „společnost UPC“ neodpovídá, a tuto neurčitost nemůže odstranit ani odkaz na tuto zkratku v záhlaví. Subjekt „společnost UPC“ neexistuje a rozhodnutí správního orgánu I. stupně

pokračování

je proto nicotné. Dále měl městský soud nesprávně vyložit ustanovení § 95 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích a § 41 téhož zákona. Podle názoru stěžovatele je to poskytovatel univerzální služby, tedy Telefónica O2 Czech Republic, a. s., kdo má povinnost získat souhlas se zveřejněním identifikačních údajů účastníka telefonní stanice (pana M.), nikoliv stěžovatel, protože podle zákona to je poskytovatel univerzální služby, kdo je povinen shromažďovat údaje zveřejňované v seznamu. Pokud byly údaje účastníka zveřejněny bez jeho souhlasu, porušil citované ustanovení a správního deliktu se dopustil poskytovatel univerzální služby. Vazba mezi ustanovení § 95 odst. 1 písm. b) a ustanovení § 41 byla provedena teprve zákonem č. 153/2010 Sb., o změně zákona o elektronických komunikacích, kde je v bodě 97. uvedeno, že v § 95 odst. 1 písm. b) se za slova „s uveřejněním jejich osobních údajů“ vkládají slova „podle § 41 odst. 5“. Podle stěžovatele městský soud dále nesprávně vyložil vůli účastníků smlouvy o elektronických komunikacích, neboť účastník zaškrtnutím „ne“ v kolonce o zveřejnění svých identifikačních údajů vyjádřil svou vůli pouze ke vztahu k telefonnímu seznamu UPC, nikoliv ve vztahu ke Zlatým stránkám. Nesouhlasil-li se zveřejněním údajů ve Zlatých stránkách, mohl svou vůli projevit jakýmkoliv způsobem (ústně, telefonicky, mailem apod.), což neučinil. Závěr soudu, že pokud účastník nesouhlasil se zveřejněním svých údajů v seznamu UPC, nesouhlasil ani s předáním svých údajů poskytovateli univerzálních služeb, je - i s ohledem na všeobecné obchodní podmínky, kterými se smlouva řídila - pouhou spekulací.

Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. Podle jeho názoru rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je ohledně toho, kdo spáchal správní delikt a komu byla uložena pokuta, jasné a nepochybné. Městský soud rovněž vyložil správně vztah ustanovení § 95 a § 41 zákona o elektronických komunikacích. Zákonodárce jasně rozlišuje mezi poskytovatelem univerzální služby a podnikatelem poskytujícím veřejně dostupnou službu. Pokud by zákonodárce měl v úmyslu uložit pouze poskytovateli univerzální služby povinnost získávat od účastníků (jiných poskytovatelů telefonních služeb) souhlas se zveřejněním svých osobních údajů, byl by odstavec 3 v ustanovení § 41 zákona o elektronických komunikacích zcela nepoužitelný, neboť by poskytovatel nevěděl, které osobní údaje může předat, pro absenci údaje, kdo z účastníků se zveřejněním souhlasil. Výklad ustanovení § 41 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, který zaujal stěžovatel, by znamenal, že poskytovatel univerzální služby je povinen předat informace de facto sám sobě. To, že k výslovnému odkazu v § 95 odst. 1 písm. b) na § 41 zákona o elektronických komunikacích, došlo až pozdější novelou, nic nemění na tom, že tato ustanovení byla ve vzájemné vazbě i před 1. 7. 2010, neboť výkladem lze takovou vazbu dovodit. Nesprávný je rovněž názor stěžovatele na výklad projevu vůle účastníka telefonní stanice. Zákon totiž možnost zveřejnit osobní údaje účastníka váže na jeho aktivní chování, tedy vyslovení souhlasu, nikoliv na mlčení, respektive nečinnost.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nicotností rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť podle § 109 odst. 4 s. ř. s. jde o vadu, ke které Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti.

Nicotnost rozhodnutí je upravena v ustanovení § 77, správního řádu. Podle odstavce 1, *nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím problašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal.* Podle odstavce 2, *nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozpornými nebo právně či fakticky neuskutečnitelnými, anebo jinými vadami, pro něj je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.* Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí vydal správní orgán, který byl k vydání rozhodnutí věcně příslušný podle § 3 odst. 1 a § 108 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, rozhodnutí není nicotné ve smyslu odstavce 1 správního řádu. Nejvyšší správní soud se proto zabýval možnou nicotností podle odstavce 2 citovaného ustanovení, tedy nicotností rozhodnutí

pro jeho vady. Právní věda považuje za nicotný správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již nelze o správním aktu hovořit (srov. HENDRYCH, D a kol. Správní právo, obecná část. 7 vydání. C. H. Beck, Praha, 2009, str. 226 a násl.). Žalobce vadu prvostupňového rozhodnutí, vedoucí k jeho nicotnosti, spatřuje v tom, že ve výrocích I. a IV. není označen firmou a sídlem, ale zkratkou „společnost UPC“, což je neexistující subjekt. Jak dovodila judikatura i právní teorie, důvodem nicotnosti správního aktu může být absolutní omyl v osobě adresáta, který spočívá v tom, že právní akt je adresován někomu, kdo není osobou v právním slova smyslu (srov. např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze z 19. 12. 1997, sp. zn. 6 A 26/95. To však není posuzovaný případ. Žalobce je v napadeném rozhodnutí řádně identifikován svou firmou, sídlem a identifikačním číslem v záhlaví výrokové části rozhodnutí, přičemž zkratka „společnost UPC“ je uvedena pro další užití v textu. Je tedy nepochybné, kdo je adresátem napadeného rozhodnutí. Jde přitom o existující osobu, mající právní osobnost. Podle § 68 odst. 1 správního řádu, *rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.* Podle odstavce 2, *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.* Požadavek zákona na identifikaci účastníka řízení tak směřuje do jejího uvedení ve výrokové části rozhodnutí, nikoliv nutně v samotném výroku; výroková část se skládá nejen z jednoho či více výroků, ale rovněž ze záhlaví (návěty), ve kterém je před výrokem specifikováno, podle kterého (kterých) hmotněprávních ustanovení je ve věci rozhodováno, jakým procesním ustanovením je založena příslušnost správního orgánu, a označení účastníků a jejich zástupců (srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. Komentář. 1 vydání. Praha: C. H. Beck, 2008, str. 228 a násl.). Vzhledem k tomu, že žalobce je v napadeném rozhodnutí jednoznačně identifikován ve výrokové části tohoto rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu, a vzhledem k tomu, že rozhodnutí je adresováno subjektu, který má právní osobnost, Nejvyšší správní soudu uzavřel, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně není nicotné a městský soud o této otázce uvážil správně.

Dále stěžovatel spatřoval nezákonnost rozhodnutí městského soudu v nesprávném výkladu ustanovení § 41 a § 95 zákona o elektronických komunikacích a též v nesprávném výkladu projevu vůle účastníků smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací. Nejvyšší správní soud se otázkou výkladu těchto ustanovení zabýval již v rozsudku ze dne 7. 8. 2014, č. j. 4 As 108/2014 - 28, vycházejícím z prakticky shodného skutkového i právního stavu mezi týmiž účastníky, jako v nyní posuzovaném případě. Vzhledem k tomu, že od zde podaného výkladu aplikovaných ustanovení zákona o elektronických komunikacích není důvod se jakkoli odchýlovat, vychází Nejvyšší správní soud i v nyní projednávané věci ze zde uvedených východisek.

Mezi účastníky není sporné, že mezi žalobcem a účastníkem telefonní stanice, panem M., byla uzavřena smlouva o poskytování služeb elektronických komunikací, obsahující kolonku, ve které účastník zaškrtnutím „ne“ vyjádřil svůj nesouhlas se zveřejněním svých osobních údajů v telefonním seznamu žalobce. Součástí smlouvy jsou všeobecné obchodní podmínky žalobce, ve kterých je ustanovení, podle kterého „[p]oskytovatel poskytne výše uvedená data o účastníkovi osobám oprávněným podle zvláštního předpisu nebo na jeho základě. Účastník, resp. uživatel je v takovém případě oprávněn ověřovat uvedené údaje a žádat jejich nápravu, a to způsobem stanoveným Poskytovatelem.“ Dále není sporné, že účastník, pan M., neučinil žádný projev vůle, kterým by odmítl zveřejnit své osobní údaje v seznamu provozovatele univerzálních služeb, tedy ve Zlatých stránkách, vydávaných společností Telefónica O2 Czech Republic, a. s., a to až do své stížnosti proti jejich zveřejnění,

pokračování

adresované Úřadu pro ochranu osobních údajů, který tuto stížnost postoupil správnímu orgánu prvního stupně. Ten zahájil správní řízení.

Podle § 41 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2010, *poskytovatel univerzální služby, jemuž byla uložena povinnost podle § 38 odst. 2 písm. c), je v souladu s § 95 a 96 povinen vést, distribuovat, vydávat a nejméně jednou ročně aktualizovat telefonní seznam účastníků všech podnikatelů poskytujících veřejně dostupné telefonní služby.* Podle odst. 3 písm. a) téhož ustanovení, *podnikatel poskytující veřejně dostupnou telefonní službu je povinen předat poskytovatelům univerzální služby podle odstavců 1 a 2 bezodkladně poté, co byli tito poskytovatelé určení, osobní údaje svých účastníků-fyzických osob a identifikační údaje svých účastníků právnických osob s výjimkou údajů těch účastníků, kteří uveřejnění odmítli.* Podle odst. 4 téhož ustanovení, *uložení povinnosti poskytovat univerzální službu podle odstavců 1 a 2 nebrání vydávání telefonních seznamů a poskytování informačních služeb o telefonních číslech jinými subjekty v souladu s § 95 a 96.*

Podle § 95 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2010 (zvýraznění textu podtržením provedl Nejvyšší správní soud), *každý, kdo shromažďuje osobní údaje účastníků k vydání seznamu účastníků, jehož účelem je vyhledávání podrobného kontaktu o osobě na základě jejího jména nebo případně nezbytného minimálního množství dalších identifikačních prvků, je povinen a) informovat bezplatně a před zařazením údajů dotčených účastníků do seznamu tyto účastníky o účelu tištěného nebo elektronického seznamu účastníků, který bude k dispozici veřejnosti přímo nebo prostřednictvím informačních služeb dotazů, a o dalších možnostech využití založených na vyhledávacích funkcích obsažených v elektronických verzích seznamu, b) získat předem souhlas účastníků s uveřejněním jejich osobních údajů a zajistit, aby účastníci měli možnost stanovit, které osobní údaje z rozsahu relevantního pro účely seznamu stanovenými vydavatelem mají být uvedeny ve veřejném seznamu; dále je povinen zajistit, aby účastníci měli možnost tyto údaje ověřovat a žádat jejich opravu a jejich odstranění.*

Podle § 118 odst. 1 písm. i) zákona o elektronických komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2010, *právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost při shromažďování osobních údajů účastníků k vydání seznamu účastníků obledně nakládání s osobními údaji získanými pro účely veřejných seznamů podle § 95 odst. 1 nebo 2 anebo § 96 odst. 2 nebo 3 nebo 5.*

Stěžejní otázkou je, zda se žalobce dopustil správního deliktu uvedeného v § 118 odst. 1 písm. i) zákona o elektronických komunikacích, konkrétně, zda porušil ustanovení § 95 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, tedy, zda je to stěžovatel, kdo má povinnost získat předem souhlas účastníků s uveřejněním jejich osobních údajů v telefonním seznamu vydávaném poskytovatelem univerzální služby.

Jak dovodil Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku č. j. 4 As 108/2014 - 28, ustanovení § 41 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích výslovně ukládá poskytovateli univerzální služby postupovat v souladu s § 95 a 96 téhož zákona, tedy získat souhlas účastníků se zveřejněním jejich osobních údajů v jím vydávaném telefonním seznamu. Stěžovatel však vydavatelem univerzálního seznamu není. Uvedenou povinnost by měl pouze v případě, kdyby zveřejnil osobní údaje o účastnících ve svém telefonním seznamu, což však neučinil (respektoval nesouhlas účastníka, výslovně vyjádřený ve smlouvě). Stěžovateli ve vztahu k univerzálnímu telefonnímu seznamu vyplývá pouze povinnost z ustanovení § 41 odst. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, předávat poskytovateli univerzální služby (v tomto případě Telefónica O2 Czech Republic, a. s.) osobní údaje svých účastníků, kteří uveřejnění neodmítli. Tuto povinnost stěžovatel splnil; i kdyby ji nesplnil, jeho jednání by nenaplnilo znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 118 odst. 1 písm. i) zákona o elektronických komunikacích, který za správní delikt označuje jiné jednání (porušení povinnosti při shromažďování údajů k vydání veřejného seznamu), jak již bylo vyloženo výše.

Ze shora uvedeného vyplývá, že na stěžovatele se v posuzované věci (tj. při předání údajů o účastníkovi vydavateli univerzálního seznamu) ustanovení § 95 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích nevztahuje. Stěžovatel tudíž ani nebyl povinen obstarávat souhlas účastníka s uveřejněním jeho osobních údajů v univerzálním seznamu a nemohl se tak dopustit správního deliktu dle § 118 odst. 1 písm. i) zákona o elektronických komunikacích. Městský soud, stejně jako správní orgány obou stupňů, tedy věc nesprávně právně posoudily.

Zjištěný projev nesouhlasu účastníka se zveřejněním svých údajů v seznamu žalobce (telefonní seznam UPC) je nutno posuzovat ve světle shora uvedených závěrů. Stěžovatel v souladu s § 41 odst. 4 a § 95 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích dal možnost účastníkovi, se kterým byl ve smluvním vztahu, vyjádřit se a zjistit jeho (ne)souhlas se zveřejněním jeho osobních údajů ve svém telefonním seznamu. Vyslovený nesouhlas účastníka však nelze výkladem rozšiřovat na uveřejnění osobních údajů v seznamu poskytovatele univerzální služby, jak dovodil městský soud, neboť povinnost zjistit souhlas se zveřejněním má v takovém případě dotčený poskytovatel univerzální služby, nikoliv žalobce.

Na uvedených závěrech nic nemění skutečnost, že neprovázanost ustanovení § 41 odst. 3 písm. a) a § 95 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích (ve znění platném pro projednávanou věc) vedla k tomu, že podnikatel poskytující veřejně dostupnou telefonní službu, pokud postupoval podle těchto ustanovení, sděloval poskytovateli univerzální služby neúplné údaje, neboť sděloval údaje o účastnících, kteří sice předání svých údajů neodmítli, ale současně nevyjádřili svůj (ne)souhlas se zveřejněním svých údajů. Postup dotčených subjektů tím byl zbytečně komplikován. Jak však již dovodil Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku č. j. 4 As 108/2014 - 28, tento nedostatek právní úpravy nelze překonat extenzívním výkladem povinností podnikatele poskytujícího veřejně dostupnou telefonní službu, jak to učinili žalovaný a městský soud, který se prakticky rovná analogii. V posuzované věci se totiž jedná o výklad veřejnoprávního předpisu v oblasti správního trestání, kdy je rozšiřující výklad, respektive analogie k tíži trestaného, nepřipustná. Ústavní soud konstantně judikuje, že nabízí-li se dvojí možný výklad veřejnoprávní normy, je třeba v intencích zásad spravedlivého procesu volit ten, který vůbec, respektive co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody (srov. např. náleze ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06). Neprovázanost právní úpravy odstranil zákonodárce až novelou zákona o elektronických komunikacích provedenou zákonem č. 468/2011 Sb. S účinností od 1. 1. 2012 tak ustanovení § 41 odst. 3 písm. a) zákona o elektronických zní takto: *Podnikatel poskytující veřejně dostupnou telefonní službu je povinen předat poskytovatelům univerzální služby podle odstavců 1 a 2 bezodkladně poté, co byli tito poskytovatelé určeni, osobní údaje svých účastníků-fyzických osob a identifikační údaje svých účastníků - právnických osob, pokud k jejich uveřejnění dali účastníci souhlas*. Teprve uvedená novela tedy odstranila neprovázanost ustanovení § 41 odst. 1, 41 odst. 3 písm. a) a § 95 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích. Před účinností této novely, tedy před 1. 1. 2012, neprovázanost nelze odstranit výkladem, neboť tomu brání shora uvedený zákaz rozšiřujícího výkladu veřejnoprávní normy a použití analogie v případě správního trestání.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel se úspěšně dovolal důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávného posouzení věci městským soudem, Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil (výrok I.).

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu, a pokud již v řízení před městským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí městského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V projednávané věci by městský soud, v souladu

pokračování

se zde vysloveným závazným právním názorem, neměl jinou možnost, než pro nezákonnost zrušit rozhodnutí žalovaného. Pouhé zrušení rozhodnutí městského soudu by tak nebylo ani účelné ani hospodárné. Proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil rovněž žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. pak vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 5 téhož ustanovení žalovaný vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným (výrok II.).

O náhradě nákladů řízení před Městským soudem v Praze a řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žalobce má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, neboť měl ve věci plný úspěch (§ 60 odst. 1 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s.). Náhrada nákladů řízení je tvořena zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 2.000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, celkem tedy 7.000 Kč. Za stěžovatele v řízení vystupovala v řízení jeho zaměstnankyně a žádné další náklady nad rámec jeho běžné činnosti mu tudíž nevznikly. Celkem tedy je povinen žalovaný uhradit stěžovateli na nákladech řízení částku 7.000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. března 2015

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu